

Patrizio Trequattrini

ŞANTAJUL

HERG BENET
PUBLISHERS

Patrizio Trequattrini

ȘANTAJUL

– roman –

Traducere din italiană de
Laszlo Alexandru

HERG BENET
PUBLISHERS

Patrizio Trequattrini s-a născut în 1958 la Roma. La sfârșitul studiilor liceale, a colaborat la pagina culturală a cotidianului „L'Umanità“. A absolvit studii de Filosofie teoretică, la Universitatea „La Sapienza“ din Roma, cu o teză despre Giovanni Gentile. A predat filosofie, istorie și materii literare în diverse licee italiene.

În 2007 a publicat romanul *Il ricatto* (*Șantajul*). În 2008 a publicat tragedia *Furio*.

Din 2009 predă italiana la Colegiul Național „George Barițiu“ din Cluj-Napoca.

În 2010 a publicat versiunea română a tragediei *Furio* (Cluj, Ed. Eikon).

*“Singurul mod de-a fi sinceri este să recunoaștem
că trebuie să trăim în lume etsi deus non daretur.
(...) Însuși Dumnezeu ne învață că viața noastră
omenească trebuie să continue de parcă el n-ar exista.”*
(Dietrich Bonhoeffer)

*“Eclipsa luminii lui Dumnezeu nu înseamnă stingerea sa,
chiar mâine ceea ce s-a interpus ar putea să dispară.”*
(Martin Buber)

4 noiembrie 2004

Acel plic conținea moartea și învierea. Nora n-a avut nici spontaneitatea, nici dezinvoltura de-a întreba mai multe, copleșită de surpriză și sfială. Nu l-a deschis, nici măcar după ce s-a despărțit de bărbatul acela. În timp ce trenul o aducea înapoi către periferia Romei, curiozitatea ei sporea. Dar Nora încerca s-o stăpânească. A rezistat, a ajuns în gara Tor Sapienza, a coborât din tren, s-a îndreptat cu pas grăbit spre casă. După ce-a intrat în apartament și a închis ușa, în sfârșit s-a simțit liberă să sfișie hîrtia pe care o tot învîrtea în mîini. A scos din plic o foaie îndoită. Pe ea era tipărit un scurt text:

Stimată doamnă,

A fost o mare îndrăzneală din partea mea să ajung la această variantă. A fost o hotărîre foarte dificilă. A trebuit să înving multe gînduri, care mă rețineau să vă scriu. Ezitări derivate din bun-simț, pudoare, respect față de regulile normale de comportament, teama de-a nu vă deranja sau pur și simplu de-a nu vă enerva. Vă cer iertare dacă mi-am luat în mod necuvenit această permisiune. Sper că îmi veți ierta înfumurarea. Sper că veți fi indulgentă cu nerușinarea mea. Poate că nicio-

dată n-am avut o asemenea îndrăzneală; poate că n-am înfăptuit niciodată un gest atît de insistent. Dacă e nevoie de așa ceva pentru a restabili legătura cu Dumneavoastră, sînt gata să îndur rușinea ce derivă din obrăznicia mea. Sînt gata să-mi asum rolul nefericit pe care împrejurările mi-l atribuie. Doresc să vă mai revăd o singură dată, fără a vă tulbura în nici un fel existența, sper, fericită. Doresc să petrec alături de Dumneavoastră doar cîteva clipe, pentru a simți din nou acel fior pe care privirea voastră mi l-a produs. Sînt fericit. Dacă nu-mi veți răspunde, fericirea mea va rămîne neștirbită. Dacă mi-ați răspunde și ați fi dispusă să mă întîlniți, am putea trăi o scurtă, prea dulce aventură; am putea face o foarte plăcută și fascinantă călătorie într-un loc necunoscut al simțurilor. Un contact cald, pătimaș, vibrant ne-ar putea uni pentru o zi și ar adăuga o pagină de puternice emoții amintirilor noastre. Vă transmit întregul meu respect, sperînd că vă voi putea spune adio doar după ce v-am revăzut. Vă salut cu obsesia arzătoare de-a vă săruta; oriunde veți binevoi să doriți.

Nora a rămas înțepenită. Dar cum de-a putut bărbatul acela să fie atît de îndrăzneț? Era incredibil, imposibil, nemaiauzit, și totuși adevărat. Acel bărbat așa de fin, cu un comportament delicat, atît de rafinat în mișcări și în cuvinte, cel puțin în scurta perioadă cît Nora a putut să-l audă.

“Era același bărbat? Același care mi-a înmînat acest bilet așa de... impertinent? Dar ce zic eu impertinent? Indecent, inacceptabil. Cum l-a putut scrie? Și totuși mi s-a părut așa de politicoș. Eu nu pricep, nu mai pricep nimic. Cine-o fi oare? Da, fiindcă nu știu nici cine e, nici cum îl cheamă, nici cu ce se ocupă. O fi soțul pro-

fesoarei Galli? O fi partenerul ei sau poate doar fratele ei? Oricine e, de unde o fi apărut? Nu știu dacă trebuie să mă enervez sau să fiu flatată. Dar cum își permite ăsta să mă abordeze? Nici măcar nu e tinerel. Și dacă ar fi, tot obrăznicie era să se comporte astfel; mai ales că poate să-mi fie tată. Cum i-a trecut prin minte? E drept că a scris lucrurile astea nerușinate cu atîta politețe că aproape nici nu te poți înfuria. Firește că și-a scris mesajul la computer și nu s-a gîndit să-l semneze. Nici o urmă; n-a vrut să lase nici o urmă după el. Doar mi l-a oferit, dar în mod așa de neașteptat că nu mi-a dat nici o posibilitate de-a mă împotrivi, mai ales că eu am crezut că e de la profesoara Galli plicul acela; și fără ca altcineva să asiste la scena respectivă. A fost viclean. M-a văzut o singură dată și deja și-a pus ochii pe mine; iar la a doua întîlnire, a dezlănțuit atacul imprevizibil. E totuși un bărbat frumos, în ciuda vîrstei înaintate; adică probabil că a fost frumos acum treizeci sau douăzeci de ani. Acum e un bărbat fascinant. Sînt curioasă să știu cine e, chiar dacă a fost prea îndrăzneț. Aș vrea să-i spun că a fost neobrăzat, că ar trebui să-i fie rușine pentru felul în care mi s-a adresat. Aș fi chiar curioasă să văd cum reacționează. Dar cum să fac, dacă aș vrea? Cum aș putea intra în legătură cu el? N-a lăsat nici o indicație, nici un număr de telefon, firește, ca nimeni să nu poată dovedi că el e autorul acestei propuneri. Pe de o parte s-a protejat, dar a făcut imposibilă orice eventuală legătură. Ba nu, ce proastă sînt! E destul să-l sun acasă, e foarte simplu, adică acasă la profesoara Galli. Sigur că da. Și dacă îmi răspunde Galli, e de-ajuns să nu zic nimic și să închid. Și mai sigur ar fi să telefonez cînd Galli nu e acasă. Oricum săptămîna viitoare i se termină concediul medical. Păi da, astfel aș fi sigură că îmi răspunde el sau

eventual nu-mi răspunde nimeni. Și dacă e soțul sau partenerul lui Galli? Nu că am chef să mă încurc cu el, dar oricum să-l știu așa disponibil față de mine mă face să mă simt mai sigură, îmi dă mai multă putere. Dar ce tot spun? Bat câmpii. Oricum povestea asta m-a umplut de o anumită frenezie, nu mă mai simt așa deprimată ca de obicei. Se pare că ajută la sănătate să ai încă un iubit sau, altfel spus, unul care pur și simplu vrea să se culce cu tine. Numai gândul că el mă dorește îmi face plăcere și mie. Aș fi ipocrită dacă aș nega. Oricum trebuie să mă gândesc puțin, adică, înainte de-a face vreun pas, trebuie să meditez puțin, să-mi pun ordine în gânduri, n-aș vrea să pornesc într-o direcție greșită. E clar că nu pot vorbi despre asta cu Marco. El nu mai e tipul cu care poți aborda anumite subiecte; odinioară, poate. Acum s-ar înfuria groaznic doar la ideea că există un bărbat care mă dorește; pe urmă, ținînd seama că în perioada asta relațiile dintre noi sînt destul de încordate, nu e cazul să le agravez cu probleme din acestea. Nu, Marco nu; dar Paola da. Aș putea vorbi cu Paola. Este persoana în care am cea mai mare încredere, e prietena mea cea mai bună. Ei pot să-i spun orice. De-abia aștept să-i telefonoz și să-i spun vestea asta. De fapt, în loc să-i spun totul la telefon, aș putea doar să-i sugerez cîte ceva și apoi s-o întîlnesc rapid, ca să-i dau scrisoarea s-o citească. Așa, sigur că da; îi spun că am noutăți importante, o să moară de curiozitate. Aș putea să-i dau de înțeles, prin aluzii, că e vorba de probleme sentimentale, sau exact spus de hormoni. Paola pricepe imediat că-i vorba de-un bărbat; dar nu va ghici niciodată cine este sau ce anume mi-a putut scrie cu atîta îndrăzneală. Cînd îi dau să citească scrisoarea, o să rămîna gură-cască. De-abia aștept să-i văd uimirea pe față. Aș putea merge la Tivoli

sîmbătă. Oricum a trecut ceva timp de cînd n-am mai vizitat-o. O sun acuma; sper că nu-i ocupată sîmbătă. Măcar să-mi dea un sfat. Oare îmi va sugera să iau legătura cu bărbatul ăsta?”

4 noiembrie 2004

“Alo?”

“Bună, Paola, sînt Nora.”

“Vai, Nora, draga mea, ce mai faci?”

“Bine, adică mai bine ca de obicei, trebuie să spun. Tu ce mai faci?”

“Bine, mulțumesc. Acuma că te aud sînt și mai bucuroasă.”

“Mă gîndesc că ești ocupată, în clipa asta. Pot să te rețin două minute?”

“Nu-ți fă griji, spune-mi liniștită despre ce e vorba. După voce mi se pare că te simți mai bine. Greșesc?”

“Să spunem că în general lucrurile nu merg prea grozav; dar efectiv, în clipa asta, mă simt cu siguranță mai bine. Și nu cred că întîmplător. Problemele pe care le cunoști se prelungesc, dar nu vreau să-ți repet aceleași lamentări nesfîrșite. Mi s-a întîmplat însă un lucru ciudat, foarte surprinzător, despre care aș vrea să-ți vorbesc; dar nu la telefon. Mi-ar plăcea să povestim despre asta cînd ne vedem, în ideea că ne vom vedea curînd. De fapt ți-am telefonat mai ales ca să știu dacă ești liberă sîmbătă. Am mare nevoie de un sfat din partea ta.”

“Sîmbătă sînt liberă, dar spune-mi despre ce e vorba.”

“Îmi pare rău, Paola, dar la telefon chiar n-am chef să vorbesc despre lucrul ăsta ciudat care mi s-a...”

“Nu-ți cer să-mi spui toată povestea, dar măcar o idee, un mic indiciu ca să pricep despre ce e vorba. M-ai umplut de curiozitate.”

“Nu, te rog, Paola, nu insistă; mi s-ar părea că stric totul.”

“Dar m-ai făcut mult prea curioasă!”

“Nu pot să-ți spun; sau mai precis nu vreau. Iartă-mă, Paola.”

“E vorba de un bărbat?”

Nora n-a răspuns.

“Ei, haide, ce-o fi? Măcar o mică avanpremieră poți să-mi oferi.”

Nora a rămas tăcută. O tăcere încăpățînată.

“Alo, mă auzi?”

Din nou liniște cîteva secunde.

“Repet întrebarea: e vorba de alt bărbat?”

“Da.”

“Of, în sfișit, am reușit să aflăm ceva. Nu mă îndoiam, de fapt, că e vorba despre așa ceva, dar voiam s-o aud de la tine, chiar dacă n-a fost ușor s-o recunoști. Înseamnă că e ceva important pentru tine.”

“Cum adică important, nu; nici nu-ți închipui cum s-au petrecut lucrurile.”

“Aha, înseamnă că deja a înaintat puțin povestea asta.”

“Absolut deloc. Nu e chiar nimic; dar nu vreau să mai zic altceva. O să-ți explic atunci cînd ne vedem.”

“Bine. Nu îndrăznesc să te mai întreb ceva, fiindcă cine știe cît m-aș chinui să-ți scot cu cleștele o informație. Mă dau bătută.”

“O să vin cu trenul. Îl iau din fața casei mele, ajung

la gara din Tivoli și în cinci minute sînt la tine. E foarte simplu. Spune-mi la ce oră îți convine.”

“Voi fi acasă, așa că vino cînd vrei. Se înțelege că rămîi la prînz aici. Vom putea petrece toată ziua împreună liniștite; Cesare nu va fi acasă; după cum știi, lucrează și sîmbătă pînă seara tîrziu.”

“Perfect. Îmi convine așa.”

“Atunci ne-am înțeles. Te aștept sîmbătă dimineața.”

“A trecut ceva vreme de cînd n-am mai fost la Tivoli. Vin cu plăcere. Ciao.”

“Ciao, Nora. Ne vedem sîmbătă.”

6 noiembrie 2004

Casa Paolei se află în partea veche a orașului Tivoli. De la gară ajungi în câteva minute. Nora a sunat la interfon.

“Cine e?”

“Bună, Paola, sînt Nora. Am ajuns prea repede?”

“Cum repede? Haide, haide, că te așteptam.”

Nora a urcat un singur rînd de scări și a găsit-o pe prietena ei veselă și zîmbitoare. S-au îmbrățișat și s-au sărutat călduros, de parcă nu s-ar fi văzut de multă vreme. În bucătărie, un mic cuptor încălzea și înveselea atmosfera, o făcea primitoare și confortabilă.

“Să-ți fac o cafea de orz, ce zici?”

“Lasă, nu te deranja; mai bine șezi aici și povestește-mi despre tine.”

“Dar eu oricum voiam să pun de o cafea; așa că îți fac și ție. Știi că îți place și o bei cu bucurie.”

“De-acord, să vină cafeaua de orz. Tu o faci așa bună că nu te pot refuza.”

“N-am eu prea multe de povestit; cred însă că tu ai o veste mare, pe care azi va trebui s-o dai pe față, că altfel s-a terminat cu prietenia noastră.”

“Stai liniștită, n-o să te dezamăgesc; de data asta vei

afla totul, sau mai bine zis tot puținul pe care-l știi eu.”

“Cum adică și tu știi puțin? Glumești?”

Nora, fără a răspunde, a scos din poșetă scrisoarea și i-a întins-o Paolei.

După ce Paola a terminat lectura, un zîmbet malițios i s-a întins pe buze. A privit-o pe Nora fără a spune nimic; dar ochisorii ei șireți sclipeau aluziv și erau mai elocvenți decît orice discurs.

“Felicitări, Nora, ai dat lovitura. Țasta da bărbat. Cine-ți mai scrie, în ziua de azi, cuvinte așa pătimășe? E chiar îndrăzneț admiratorul tău.”

“Prea îndrăzneț: gîndește-te că m-a văzut o singură dată, pentru foarte puțin timp. Pot spune că abia ne-am zărit.”

“Adică n-ai mai vorbit cu el?”

“Nu, nu-i asta. Ne-am spus cîteva fraze de circumstanță, într-o întîlnire absolut întîmplătoare. Și cu asta totul s-a terminat; cel puțin eu așa credeam. În schimb a reapărut pe neașteptate și mi-a făcut surpriza asta.”

“Chiar că-i o surpriză plăcută, binevenită, din cîte se pare.”

“Cum binevenită; ce știi eu cine e ăsta și ce vrea de la mine?”

“Ce vrea mi se pare foarte limpede, în legătură cu asta n-aș avea îndoieli. Cît privește identitatea lui, doar n-o să-mi spui că nu-l cunoști.”

“O să-ți pară ciudat, dar chiar așa e: efectiv nu știi cine este.”

“Dar cum e posibil să nu știi cine este? Nu pot să cred așa ceva.”

“Și totuși așa e. După ce vei afla în ce împrejurări l-am întîlnit pe bărbatul ăsta, îți vei da seama tu însăși că nu glumesc deloc.”

“De-abia aștept să aud povestea asta incredibilă.”

Nora i-a explicat Paolei cum a avut loc prima întâlnire, întâmplătoare, cu necunoscutul. Paola a rămas încă mai surprinsă, când a aflat cele petrecute.

“Ce senzațional e să fii implicată într-o poveste așa tulburătoare. Mi-ar plăcea să am și eu un bărbat care suspină după mine, care îmi trimite mesaje atât de limpezi.”

“Dar tu nu-l ai deja pe Cesare?”, s-a gândit Nora, fără să i-o spună în față.

“Și-apoi totuși scrisoarea asta e minunată. Trebuie să recunoști că e foarte delicată, fină, lipsită de vulgaritate.”

“A, zău? Ți se pare delicat unul care îți spune că ar vrea să te sărute...”

“Ar vrea să te sărute...? Voi ai să mai adaugi ceva? Ce voi ai să mai spui?”

“Hai, nu te prefac că n-ai priceput. Știi foarte bine ce voiam să spun.”

“Mie, din felul cum scrie, mi se pare un tip delicat. Ție nu?”

“Da, și mie mi-a făcut impresia asta, când l-am văzut prima dată.”

“Și atunci? Care-i problema? Ia legătura cu el.”

“Să iau legătura cu el? Dar acum, în contextul acestor informații, nu știu ce să cred. Comportamentul lui e așa de neobișnuit că mă aruncă în cea mai profundă confuzie. Poate că, efectiv, n-ar trebui să mă mai gândesc la nimic, ar trebui doar să rup în bucățele biletul ăsta și să las totul baltă, să nu mai dau nici o importanță la tot ce s-a întâmplat.”

“Nu e nimic rău să aprofundezi puțin problema și să clarifici ce intenții are. Eventual vorbește cu el la telefon. Poate reușești să pricepi cum e tipul. Și apoi încearcă să înțelegi nu doar intențiile lui, ci și pe ale tale.”

Paola, după ce a pronunțat aceste cuvinte, a zîmbit malițios.

“Dar ce vrei să insinuezi? Ce-ar trebui să fac, în opinia ta? Să-mi înțeleg intențiile? Dar n-am nici o intenție să fac ce insinuezi tu în mod răutăcios. Să nu uiți că principala mea preocupare, în momentul ăsta, se îndreaptă într-o cu totul altă direcție, că obiectivul meu este altul.”

“Una n-o exclude pe cealaltă; ba ar putea s-o înlesnească.”

“Dar ce tot spui? Ce-ți trece prin mintea aia trăznită?”

“Nimic ciudat; cred că ai nevoie de-o aventură cu bărbatul ăsta, te-ar ajuta să depășești momentul greu prin care treci.”

“Tu nu cunoști jumătățile de măsură. Mă sfătuiеști să mă arunc în această aventură, fără să știi măcar cine e bărbatul respectiv.”

“Nu, dimpotrivă; tu trebuie să afli limpede cine e bărbatul ăsta, ce legături are cu femeia aia; trebuie să vezi dacă e soțul ei sau partenerul ei, ce meserie are.”

“Îți dai seama ce spui? E un tip care are probabil peste cincizeci de ani.”

“Asta nu mă miră. Și-apoi farmecul crește odată cu vârsta.”

“Nu reușesc să mă închipui lîngă el. Am douăzeci și șapte de ani. Mi-ar putea fi tată.”

“Dar ce-ți pasă? Nu trebuie să te măriți cu el. Pentru tine ar fi un stimulent care te umple de încredere, și-ar putea fi util în acest moment așa delicat al vieții tale.”

“Adică ar trebui să-l exploatez pe omul ăsta în scopul meu personal?”

“Lui i-ar plăcea exploatarea asta de care vorbești; ba chiar mă gîndesc că l-ai face foarte fericit și n-ar protesta

cîtuși de puțin.”

“Dar ce lipsită de prejudecăți ești! Ce te face să crezi că bărbatul acela mă place? Eu nu știu, nu sînt sigură că mă place. Chiar dacă e adevărat că aș avea nevoie să mă îndrăgostesc de cineva, pentru a încerca noi senzații. Doar așa mi-aș putea redobîndi puterile de expresie și de creație. Dar nu știu dacă ăsta e bărbatul de care am eu nevoie, dacă îmi place, dacă sînt îndrăgostită de el.”

“Eu cred că da, Nora; cred că îți place, altfel n-ai fi așa de agitată cum ești. Am înțeles deja că îți plăcea, cînd am vorbit la telefon. Vocea ta suna altfel, avea un alt timbru.”

“Dar cum de ești așa sigură?”

“Sînt sigură, fiindcă dacă nu-ți plăcea, nu te-ai fi grăbit să-mi telefonezi și nu te-ai fi năpustit la Tivoli, ca să-mi dai la citit scrisoarea asta. Fă cum ți-am spus.”

“Adică? Ce vrei să zici?”

“Ți-am spus deja: fă cercetări și vezi cine e. ăsta e primul pas de făcut. După care vei fi și mai convinsă să faci ceea ce îți dorești.”

“Dar cum, cum pot afla mai multe despre el?”

“E simplu: de-ajuns să-i telefonezi și să vorbești cu el. Ați putea să vă dați o întîlnire; sau, dacă nu te simți în stare să-l vezi îndată, ai putea să-l cunoști puțin vorbind cu el la telefon. Așa te-ai putea menține la o prudentă distanță de protecție.”

Tocmai la asta se gîndise și Nora; dar auzind-o de la prietena ei cea mai apropiată, se umplea de convingerea că aceea era calea de urmat. De-acum nu mai putea să refuze. Să-l revadă sau nu – depindea numai de ea. Știa că e posibil. Acum avea și sprijinul și încurajarea Paolei. Nu existau obstacole de netrecut în fața ei. Trebuia doar să înțeleagă dacă vrea sau nu. Pasiunea îi spunea deja că

trebuie să-l sune. Rațiunea protesta pe limba ei: “ce-am de gînd să fac?”.

Pe trenul care o aducea înapoi la Tor Sapienza, gîndurile îi reveneau la cuvintele prietenei sale. Paola fusese convingătoare: grăbise ceea ce poate că era pe cale de limpezire în sufletul Norei. A luat hotărîrea: va telefona luni după-masă, la ora cînd Galli va fi ocupată la universitate. La patru după-amiază, Galli sigur nu va fi acasă. Nora va încerca să reia legătura cu acel bărbat, căruia nu-i știa nici măcar numele. Perspectiva îi transmitea o puternică agitație, dar totodată își dădea seama că o putere obscură și superioară o trăgea în direcția aceea. Duminică, la ora prînzului, Nora i-a telefonat lui Marco, cerîndu-i să modifice programul lor pe a doua zi. În loc să-l vadă, după prînz, acasă, i-a spus că ar prefera să învețe cîteva ceasuri și apoi să iasă la un cinema. Nora nu prea avea chef să-l vadă. Îi era ocupată mintea cu admiratorul ei misterios, gusta savoarea intensă a așteptării următoarei lor întîlniri, simțea că e sorbită de-o undă spre acel individ ciudat, care își pusese în practică gestul jignitor. Ce i-ar fi putut oferi lui Marco? Doar o prezență abstractă. Ce i-ar fi spus? Poate că Marco ar fi înțeles ceva, i-ar fi intuit absența. Ar fi fost mai bine să nu-l întîlnească deloc; dar dacă tot trebuia să-l vadă, era mai bine să meargă la cinema, așa se limita conversația la minimum indispensabil. De cîtva timp, raporturile dintre ea și Marco deveniseră mai greoaie, ceva se înțepenisese în bucuria lor de-a fi împreună și nu totul era senin ca odinioară. Adesea apăreau discuții mai curînd aprinse, furia șerpuia între ei, îi îndepărta, era pe punctul de-a exploda, de-a săpa o tranșee adîncă și lată, care i-ar fi despărțit pentru totdeauna; dar apoi era oprită, era stăpînită într-un fel sau altul, din interes reciproc; se ajungea la o

pace aparentă, din lașitate, din neputința de-a coborî în străfunduri și de-a vedea șarlatania celuilalt. Erau preferate siguranța, în locul adevărului, obiceiurile rîncede, în locul liberei căutări. Nici unul dintre cei doi nu avea destulă putere pentru a se descotorosi de celălalt, astfel încît continuau să se tolereze, să fie împreună pentru a nu fi singuri. Dar pasiunea era tot mai absentă, cel puțin din partea Norei; uneori dispărea săptămîni întregi, pentru a reapărea apoi sporadic, întîmpinată aproape cu uimire, ca o prezență neobișnuită, tot mai ciudată printre ei. Declarația neașteptată și neobișnuită pe care Nora o primise era ca un bolovan aruncat în baltă. Acum Nora fremăta, palpita, spera, se temea, aștepta, pîndea zilele care urmau, încercînd să le perceapă iluzoria promisiune, fermecătoarea chemare. Viitorul își redobîndea acea fascinație, care deja dispăruse din vremuri imemorabile. Un șuvoi de emoții se prăbușea în ființa ei.

8 noiembrie 2004

“Alo?”

“Bună ziua. Sînt Nora.”

“Nora?”

“Da, Nora Giordani. Numele meu nu vă spune nimic?”

“Ah, sigur, Nora Giordani. Acum înțeleg. Am sperat mult să aud din nou vocea dumneavoastră. Sînt foarte bucuros că m-ați sunat.”

“Nici eu nu știu de ce am făcut-o. Poate, pur și simplu, din curiozitate.”

“Foarte bine. Dorința mea s-a împlinit.”

“Ce dorință aveți?”

“Să luați legătura cu mine. Asta s-a întîmplat.”

“Nici măcar nu știu cum vă numiți.”

“Alberto.”

“Aveți și un nume de familie?”

“D’Angelo. Mă numesc Alberto D’Angelo.”

“Alberto D’Angelo. Tot e ceva. Și ce rol aveți în casa doamnei profesoare Galli?”

“Sînt bărbatul ei.”

“Ah, foarte bine. Așa credeam și eu. Și vă distrați totodată făcînd propuneri mai mult sau mai puțin obscene

fetelor și doamnelor, care întâmplător ajung în locuința doamnei Galli?”

“V-a plăcut scrisorica mea? Am scris-o cu multă admirație.”

“M-a surprins mult, mai ales că ne-am văzut o singură dată și doar pe fugă.”

“Un bărbat e în stare și de așa ceva. E în stare să do-rească și o necunoscută.”

“Sînteți mereu la fel de direct cu toată lumea, în orice situație?”

“Nu. Doar atunci cînd e nevoie.”

“Și în cazul meu era nevoie de atîta... atîta franchețe?”

“Da, era nevoie. Altfel nu v-aș mai fi revăzut.”

“Sînteți chiar așa sigur pe dumneavoastră? Ce vă face să credeți că o să mă revedeți?”

“Da, aveți dreptate. Iertați-mă. Sînt așa fericit că vorbesc cu dumneavoastră, încît am confundat speranța cu siguranța. Faptul că vă aud vocea m-a făcut prea optimist.”

Liniște.

“Alo, mă mai auziți?”

“Da, vă aud.”

“Dumneavoastră ați fi... ați fi dispusă să ne întîlnim, doamnă Giordani?”

Liniște.

“Unde doriți dumneavoastră, în modul cel mai convenabil pentru dumneavoastră, doar atîta timp cît veți vrea dumneavoastră; fără ca asta să aibă nici un subînțeles, fără să presupună nici o obligație pentru dumneavoastră.”

“În ce scop ați vrea, așadar, să mă întîlniți?”

“În scopul de-a vă cunoaște.”

“Dar în scrisoarea pe care mi-ați oferit-o par să se întrezărească alte scopuri.”

“Lucrul la care faceți aluzie reprezintă obiectivul maxim. Dar și numai să vă văd și să vă cunosc m-ar face fericit.”

“Unde ne-am putea întâlni?”

“Unde doriți dumneavoastră; în locul care vă este cel mai confortabil. Alegeți dumneavoastră.”

Nora s-a prefăcut că ezită puțin și apoi a pronunțat numele locului pe care îl alesese deja, înainte de convorbirea telefonică.

CUPRINS

<i>4 noiembrie 2004</i>	9
<i>4 noiembrie 2004</i>	14
<i>6 noiembrie 2004</i>	17
<i>8 noiembrie 2004</i>	24
<i>12 noiembrie 2004</i>	27
<i>31 ianuarie 2005</i>	36
<i>1 februarie 2005</i>	60
<i>10 februarie 2005</i>	86
Prolog	91
Imposibilitatea și nevoia scrisului	93
Nașterea operei	99
Opera și lucrarea de licență	104
Eșecul școlar și universitar	107
Insuccesul și familia autoritară	111
Coborârea în singurătate și teama de căsătorie și maternitate	118
Marco	125
Avortul	133
Respingerea	146
Enervarea lui Marco	151
Atacul lui Alberto	157
<i>27 februarie 2006</i>	166
<i>2 octombrie 2006</i>	172
<i>2 octombrie 2006</i>	177
<i>2 octombrie 2006</i>	182
<i>2 octombrie 2006</i>	186
<i>3 octombrie 2006</i>	190
<i>12 octombrie 2006</i>	193

Șantajul este un roman complex, care poate fi parcurs pe mai multe niveluri de lectură. Aspectul cel mai ușor sesizabil este acela al cărții de vacanță: o femeie tânără și frumoasă este abordată și sedusă de un bărbat experimentat. În paralel cu firul principal, își fac locul marile teme existențiale: Ce este viața? Cine ne stabilește traseul existențial? Există sau nu există Dumnezeu? Ce înseamnă arta? Cum se scrie o carte? Care sînt strategiile pentru a crea o operă valabilă? Dar pentru a o vinde? Cum trebuie să întîmpinăm nașterea unui copil cu handicap? Avem dreptul moral de-a comite avortul, pentru a evita venirea pe lume a unui copil bolnav de sindromul Down? Care e condiția femeii în ziua de azi? Cum poate femeia să-și ocupe adevărata poziție de forță în societate?

Din postura unui banal episod de șantaj sentimental, romanul se deschide treptat către marile întrebări și sfidări ale existenței contemporane.

Laszlo Alexandru

ISBN 978-606-8335-04-9

www.hergbenet.ro